

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICĂȘCĂ - CULTURALĂ

ORGANUL OFICIAL AL EPĂRHIIEI ORTODOXE ROMĂNE A ARĂDULUI

Preoția și strada

Precum e binecunoscut, reprezentanța de toate zilele a democrației de azi e strada. Și oamenii, cari o apreciază și se tem de ea sunt convinși, că nu e de glumit cu înălțimea Sa: strada, care judecă sumar și execută prompt.

Cultura omenească însă, oricât ar fi de puternică și dătătoare de ton strada, nu se împacă cu ea, afirmând, că lumea nu poate fi condusă de gât pare asemănător unui vulcan pârjolește tot cu lava pasiunilor, ci de rațiune și caracter.

De astădată nu ne interesează ce vrea să facă strada pe alte domenii ale vieții, ci am dori să luăm sub bisturiu atitudinea ei față de preoțimea creștină.

Dacă ar fi judecata străzii față de preoțime mai așa de aspră și necruțătoare precum este, dar ar conține barem o fărâmătură de înțelepciune și de dreptate, nu ar trebui să ne temem de ea.

Pentru că o judecată aspră, dar dreaptă, ar însemna un stimulent puternic pentru activitatea preoțească.

Dar strada nici nu judecă nici nu chibzuește, ci simplaminte rostește verdictul condamnat.

Lumea este ateie, în o măsură nebănuită, în toate părțile și pentru acest fapt, strada, acuză pe reprezentanții tuturor confesiunilor creștine, ba chiar și pe Evrei. Să vedem deci câtă dreptate au acuzatorii!

Miezul religiozității la fiecare individ este legătura pe care o simte el că o are cu Dumnezeu.

Legătura aceasta o poate crea iubirea pe care o simte insul față de Dumnezeu pentru

toate binefacerile nemeritate. Și dacă inima este atât de împetrită, încât nu poate simți nici o undă de iubire, atunci poate înțelepciunea duce pe om către Dumnezeu. Intocmirile minunate din natură îl constrâng pe om la o judecată rece, care trebuie să admită că este un Creator. Și dacă nici asta, atunci poate frica admite un Dumnezeu, pentru că și cea mai simplă minte trebuie să cetească din întâmplările lumii, că este o răsplată pentru faptele bune și o pedeapsă necruțătoare pentru faptele rele.

Dar dacă sunt oameni cari nu vor pe nici o cale să creeze o legătură între ei și Dumnezeu, adevărat să așeze ei singuri în sufletele lor rădăcina religiozității din care va crește mai târziu pomul mare al credinței, atunci mijloacele externe cari trebuie să vină din altă parte sunt zadarnice.

Adevărul acesta îl vestește pentru toate timpurile Domnul nostru Iisus Hristos în pilda sămănătorului. Din semințele căzute pe cărarea bătucită, pe piatră și între spini nu va crește în veci nici un rod așa ne confirmă Mântuitorul lumii.

Lumea, mai ales cea de pe stradă, ignorând spusele Domnului Iisus Hristos se năpustește cu mare nedreptate asupra preoților ca să afle forme ușoare prin cari ea ar putea deveni credincioasă.

Aceste forme nu se pot găsi pentru că nu există.

Ori ai legătură simțită cu Dumnezeu și atunci înțelegi tot ce cere religia dela tine, ori nu ai această legătură și atunci biserica ta și se pare „ritualistă” și nu mai înțelegi nimic din ce propovăduiește ea.

Toți frații catiheti pot să atesteze din experiență următorul adevăr:

Dacă tata și mama de acasă au legătură cu Dumnezeu atunci și copiii în școală învață cu drag „religia” și merg pe urmele părinților, dar dacă aceștia nu simt nici o legătură cu Dumnezeu, nici cu preții nici cu bătaia nu poți face suflete credincioase din odraslele lor.

Rădăcina ateismului care bântuie azi în lume nu trebuie căutată în nedestoinicia preoților ci în anumitul mod de a vrea a lumii.

Lumea spune că poate trăi și fără a susține o legătură cu Dumnezeu care firește are consecințe pentru viața omului.

Adevărat, că se poate trăi și fără Dumnezeu, dar tot așa este de adevărat, că nu până în sfârșit. Citesc o colecție de procese criminale celebre din Franța. Tot ce poate spune un acuzator și un apărător cult găsesc aici în aceste procese, dar nu găsesc nici cel mai mititel cuvânt care să arunce vina asupra preotului respectiv pentru păcatele unui sau altui nenorocit. Și ar fi firesc că dacă în general se aruncă în cărucia preoților creștini vina pentru felul de a fi al societății, atunci ei ar trebui trași la răspundere și pentru vina personală a fieștecărui individ care le aparține sufleteste. S'ar face poate și asta dacă s'ar putea. Dar cercetările dovedesc că individul a auzit foarte bine cuvântul lui Dumnezeu din gura preotului și totuși a făcut ce a vrut el, crezând greșit că se poate ascunde până în sfârșit din fața lui Dumnezeu.

Iată că oricât am discuta pe toate fețele problema religioasă tot la punctul central avem să ajungem, ești pământ bun din care poate răsări legătura cu Dumnezeu ori ești piatra seacă și vrei să rămâi piatră seacă până în sfârșit din care preoții chiar dacă ar muri de ostăneală, nu pot face între tine și Dumnezeu o legătură.

Strada oricât gât ar face, nu are drept. Noi preoții pâne pentru ceice se preumblă și strigă pe ea, putem câștiga inima dela acei frați ai lor cari au legătură cu Dumnezeu și dreptate tot așa.

Când lumea însă cu tot prețul vrea să meargă spre absurd, nu preoții sunt de vină, ci ea însăși.

Dovada, Rusia și Spania.

Dr. Ștefan Cioroianu
protopop

Comemorarea Mitropolitului Andreiu Șaguna la Academia Teologică din Arad

Și în anul acesta, ca și în fiecare an, Consiliul nostru eparhial, corpul profesoral și clericii dela Academia Teologică, în frunte de astă dată cu P. S. Sa Episcopul Andrei, au comemorat Luni 30 Nov. pe marele Mitropolit Șaguna.

La orele 10 a. m. la catedrală s'a oficiat un paraslas de un sobor de preoți, pontificat de I. P. C. Sa Părintele Iconom stavrofor Dr. Ciuhandu, răspunsurile fiind date de corul teologilor.

La orele 11 a. m. în Aula Academiei s'a ținut o ședință festivă a Societății de lectură, închinată marelui mucenic a bisericii ortodoxe din Ardeal.

La această comemorare au luat parte: Prea Sfinția Sa Părintele Episcop Andreiu, Inalt Cucernicii Părinți Stavrofori: Dr. Gh. Ciuhandu, Dr. T. Botiș, M. Păcășianu, profesorii Academiei: I. P. C. Sa Arhim. Dr. Suciu, Dr. N. Popoviciu, Dr. Gh. Popoviciu, Dr. Șiclovan, V. Popescu, A. Lipovan, Drd. Deheleanu, și P. Cucernicii părinți: Georgia, Muscan, Stana, Mhulin, Vășianu, Pârveu, Draia, Codreanu, Turicu, Mihuj, Cuzneșov, Dărău, David, ș. a...

Festivalul a început cu „Tatăl nostru” de Porumbescu executat de corul Academiei. Urmează vorbirea președintelui societății Mircea Munteanu, care în cuvinte elogioase face caracterizarea personalității marelui dispărut, asigurând pe cei prezenți, de urmare întocmai a spiritului ortodox din Statutul lui Șaguna. Corul teologilor cântă „La mormântul lui Șaguna”, după care v. preș. I. Marcoviciu, felicită pe Prea Sfinția Sa de ziua onomastică din partea studenților teologi.

Corul sub conducerea clericului Stoichescu cântă „Pre Stăpânul”.

La sfârșit vorbește Prea Sfinția Sa Părintele Episcop despre Mitropolitul Șaguna spunând următoarele:

„Evocarea este întotdeauna o cerință spirituală e celui evocat. Jumătate din biserica noastră, sau poate jumătatea cea mai mare este biserica triumfătoare, care ne strălucește o pildă, o lumină pentru noi, cari suntem pe pământ. Biserica luptătoare suntem noi, cei cari am rămas și cari trebuie să ne aducem aminte de cei cari au dispărut, să ne lumineze și pe noi. Tot astfel trebuie să ne lumi-

neze și figura lui Șaguna, sfântul nostru românesc, care stă alături de sfinții creștini.

„Comemorarea lui Șaguna la 30 Nov., pentru noi este întodeauna un prilej sguđuitor, pentru că a înfipt în sufletele noastre un testament. Cei 63 de ani dela moartea lui nu înseamnă, că strălucirea lui a trecut, din contră, noi trăim sub strălucirea lui Șaguna, marele ziditor al vieții noastre bisericești.

„Eu întodeauna mi-am pus întrebarea: Ce trebuie să fac în fața Testamentului lui Șaguna? Caut întodeauna să fiu potrivit lui Șaguna, care și-a expus crezul său în acest statut. Acesta umple cu duh viața Bisericii ortodoxe și în cadrele acestui duh, trebuie să căutăm și noi să umblăm.

„Noi trebuie să ne dăm seama, că viața noastră creștinească nu e o viață statică, ci o viață dinamică; un dinamism care stă în continuă mișcare și progres și care se datorește marelui Șaguna.

„Datoria noastră a celor prezenți, precum și datoria noastră a generației viitoare, a generației de mâine, este să creem duhul ortodox în neamul nostru românesc.

„Să ne dăm cu toții seama, că viața nu e statică, ci dinamică.

„Viața bisericească de după război e în continuu progres. Alte forme de pastorație, alt duh de evanghelizare, alt plan de muncă vi se cere.

„Așa să înțelegem această comemorare; așa să înțelegem pe Șaguna și dacă așa îl vom comemora, atunci mare va fi profitul Bisericii noastre și a neamului românesc.

„Când mi-am luat numele în călugărie, nici nu m'am gândit că aș putea fi demn de numele lui Șaguna; dar cu toate acestea voi căuta cât e posibil, ca să-i urmez îndrumărilor lui, dându-mi bine seama de greaua sarcină ce mă așteaptă. Vă mărturisesc că-l înțeleg pe Șaguna.

„Nici-odată nu m'am gândit ca ziua de 30 Noembrie să fie pentru mine o zi onomastică, de bucurie, ci o zi cu fapte mari.

„Vă mulțumesc de urarea de bine și Vă mărturisesc că Vă iubesc. Poate, nu mi-am putut manifesta dragostea față de voi, iubii mei elevi, așa cum voiam, dar vă asigur că în viitor voi munci mai mult și pentru voi astfel, că dela mine să luați exemplul de dragoste, căci dragostea e temelie evangheliei, dragostea e temelie care duce la rezultat. Iubiți și voi această vîrlule, frământați această proprietate alui Iisus Hristos, fiindcă atunci veți

fi pătrunși de adevărata credință și de duhul lui Șaguna.

„Munciți fără preget! Eu vă dau tot concursul, deoarece văd în voi iubii elevi, pe colaboratorii mei de mâine.

„Iar acum să ne îndreptăm gândul către cel dispărut și să-l rugăm pe nemuritorul Andrei, să ne lumineze calea, să se roage pentru noi și să ne binecuvinteze din împărăția cerească.”

Myr Alb

Scrisoare către un preot mai tânăr

Iubite frate în Hristos!

La întâlnirea noastră din urmă, cu ocaziunea congresului F. O. R. mi-ai comunicat unele lucruri din parohia colegului tău Mihai.

Am observat atunci grija și tulburarea ta și bănuiesc că ești frământat de greul acelor probleme. Faptul acesta m'a făcut să pun mâna pe condei și după puterile mele să vă dau unele îndemnuri de încurajare, pe cari voi — și tu și Mihai — să le primiți ca dela unul ce are o experiență lungă pastorală.

Imi spuneai atunci că prietenul tău Mihai este desiluzionat de faptul că are o parohie săracă, cu oameni puțin credincioși, fără casă parohială, iar peste toate acestea aproape jumătate sat, bapțiști.

Uode mai pui, că și biserica este lipsită de cele necesare cultului, ba în măsură așa de mare încât ziceai, că Mihai are oroare să îmbrace singurul rând de ornate, rupt ferfeniță.

Da, multe greutăți, multe necazuri pentru un începător, însă până la desiluzie și desna-dejde mai este mult. Atât de mult încât noi slujitorii Domnului nici nu putem și nici nu trebuie să ne gândim la așa ceva. Pentru că — țineți minte dragii mei — numai acela poate fi desiluzionat de parohia sa și de astfel de stări în ea, care la alegerea carierei sale a avut în vedere rentabilitatea și comoditatea cât mai mare. Ori, preoția — în adevăratul ei sens — nu poate oferi nici una nici alta din aceste aspirațiuni.

După cât vă cunosc eu — pe tine și Mihai — voi nu sunteți din aceștia. Dacă totuși unele situații din parohie vă eclipsează pentru moment concepția asupra idealului preoțesc, este pentru că vouă vă lipsește spiritul de inițiativă — ca de altfel, durere, la mulți — și

curajul pe acțiune. Aduceți-vă însă aminte de cuvintele Mântuitorului care a zis apostolilor tuturor timpurilor: „În lume, necazuri veți avea; ci îndrăzniți, Eu am biruit lumea“. Ele sună tuturor acelorora — mulți azi — cari se complac într'un fel de lene, de toropeală, mulțumii cu stările din trecut, având o sfială nejustificată față de orice progres.

Nu trebuie să uitați nici un moment, că dela munca și realizările voastre, a tinerilor cari aveți și o mai temeinică pregătire școlară, așteaptă azi lumea, ridicarea tagmei preoțești la nivelul cuvenit.

M-hai zice, că parohienii lui sunt puțini credincioși, iar de-aci tot convoiul celorlalte rele.

Eu cunosc — în parte — împrejurările anterioare din parohia lui și pot afirma, că nu e de mirat, dacă oamenii lui sunt așa cum sunt. Dar totatunci pot să afirm și aceea, că fondul sufletesc al lor este nealterat. Il acoperă doar zgura trecutului. M-hai trebuie să-i faci să înțeleagă, arătându-le că biserica noastră poate fi — cum ar și trebui — și loc de închinare și înălțare sufletească, iar nu numai local de vot, de sfadă și învrăjbit, cum a fost ani de-a rândul în acea parohie. Respectul cuvenit casei Domnului trebuie redat prin ridicarea sufletului nostru la nivelul moral pe care-l simbolizează biserica. Iar pentru aceasta, e necesar reintegrarea disciplinei în biserică, începând dela preot, urmând la ceilalți slujitori ai casei Domnului cantor, crâzoi, epitrop. Ajunsă până aci disciplina, desigur ea va trece și asupra poporului.

O ști doar, că exemplul atrage. Iar fiind vorba de exemplu, veți ști că la soluționarea multor probleme din parohie, este de neprețuit ajutor preotului, exemplul dat de maica preoteasă. Imi spuneai că Mihai simte oroare îmbrăcând odăjdiile cele rupte. Să nu fie cu supărare — nici el să nu se supere — dacă fac și eu o întrebare. Soția lui nu simte nici o jenă văzându-l îmbrăcat astfel? Ori — Doamne păzește — dansa nu cercetează sf. Bserică? Iar dacă da, atunci mă mir cum nu s'a gândit să le cârpească măcar. Ba ar putea să facă și mai mult, ar putea face o colecție mergând personal pela gospodinele mai cu dare de mână din parohie și sunt sigur că ar aduna măcar jumătate — deocamdată — din costul unor odăjdii noi.

De încheiere țin să vă spun cu cuvintele sf. Grigorie cel Mare: da, păstoria sufletelor este arta artelor. Dar să știți în acelaș timp, că nu există pe fața pământului o mai mare satisfacție, decât să ai conștiința, că prin munca

și jertfa vieții tale, ai redat celor încredințați ție, măcar o cât de mică parte din raiul cel pierdut odinioară.

Cu multe doriri de bine și frățească dragoste în Hristos Domnul,
al tău frate mai mare,
Mihal

De Ziua Numelui

Prea Sfinției Sale Prea Sfințitului
Dr. ANDREI MAGIERU,
Episcopul Aradului.

*Pe cărarea vecinicii, cea în veci fără apus
Ani în șir, cu fericire, mereu Stăpâne Te-ai dus
Astăzi ai ajuns departe, plin de slavă și de Duh
Ca un vultur care saltă, peste lume, în văzduh.*

*Zeci de ani s'au scurs în vreme, trecându-ți pe dinainte
Și, — nsemnați cu bucurie, printre idealuri sfinte —
I-ai depus în slava Tării, cu iubire, între noi
Unde sta vor mărturie, veacurilor de apoi...*

*Vorbi-vor, pe urmă anii — martori celor ce s'au dus —
De viața Celui care — pus în slava lui Iisus —
S'a luptat, până la jertfă, dând exemple, de-a'nțelege
Taina firii noastre sfinte: Dragostea de Neam și Rege.*

*Pe cărarea vecinicii, — mereu cu zările sparte —
Cunutat cu Ea, Stăpâne, — Te vei duce mai departe
Căci așa e scris în legea noastră de viațuire
Să Te duci... și vecinicii să-I fii deapănarea Mire.*

*Azi, când Pronia Divină Ți-a adus, din harul Ei,
De-a serba într'asta lume Ziua Ți de sfântul Andrei,
Zicem cu toți împreună, într'o voce prea-ferbinte:
„Mulți ani, Bunule Stăpâne, Intru mulți ani,
[înainte!]*

Comunismul și viața

„Bogatul și săracul se întâlnesc
unul cu altul; dar cine i-a făcut
este Domnul“.

(Solomon: Proverbe 22.2),

Medicul Alexis Carrel, în cartea: „Omul, acest necunoscut...“, apărută anul trecut la Paris și New-York, susține că omul zilelor noastre, nu poate fi fericit, cu toate descoperirile lui, deoarece mediul construit de inteligență și invențiuni nu e făcut după măsura lui. Nu i se potrivește. Omul care ar trebui să fie măsura tuturor lucrurilor, e de fapt un străin în lumea pe care a organizat-o. Căci

iată de pildă, spune el, medicina a reușit aproape deplin să înlăture pericolul boalelor moliptoare; însă nu și pericolul boalelor sufletești și ale minții. Mortalitatea provenită din difterie și chiar tuberculoză scade; numărul bolnavilor mintali însă, crește într'una. „Nu putem ști care va fi viitorul unei rase apărută în felul acesta de științele medicale“. Tot așa par'că condițiunile igienice și grija mare în care sunt crescuți copiii în școli nu a isbutit să le ridice nivelul intelectual și moral. Se citesc mai multe cărți și reviste azi; dar privind bine, observi că numai formele joșnice ale artei și literaturii, falsificările științei interesează și atrag. Știința în dezvoltarea ei, a ignorat suflul; deși existența lui pentru om e tot așa de fundamentală ca și aceea a echilibrului acidobazic.

Părerile acestea, te îndreaptă par'că cu gândul în spre marea încercare a ceasului de acum, svârcolirea socială; comunismul. E o creație tot a minții omenești și acesta. O haină care nu-l merge omenirii pe trup. S'a născut cred așa: de o parte ideologii desechilibrați; de alta, slabi, desmoșteniți cari privesc sărăcia și încercările vieții ca pe o boală care se poate vindeca și ca atare se agață de poalele tuturor proorocilor. Probabil, omului, ideologul marxist care a privit zi de zi mașina cum se perfecționează și lucrează cu precizie și uniformitate, i-a venit ideea că ar fi posibil de a împrumuta societății cu un aspect așa de neregulat — sărac, bogat, cuminte, fără minte, — ceva din compoziția și miezul mașinii: simetrie, uniformitate, egalitate. Fapt pe care nu-l va realiza cea mai îndrăzneală teorie. Și nu-l va realiza nu numai pentru motivul că Evanghelia Mântuitorului e superioară „evangheliei“ lui Marx, nu atât fiindcă se spune undeva în sf. Scriptură că pe Biserică — și prin urmare și ordinea socială susținută de Bis. cu bogați, săraci etc. —, nu o va birui porțile iadului, ci fiindcă bunul simț și natura însăși o spune așa. Poți compara mii și mii de flori și frunze și nu vei găsi două să fie cu totul la fel.

Inegalitatea va dăinui în veci. Originea ei trebuie căutată în Dumnezeu și nu printre oameni. Dumnezeu a împărțit și împarte „talantii“ și nu oamenii. El vrea ca unul să aibă cinci talanți și altul unul. Ca cel cu un talant, să simtă în veci trebuința celui cu cinci talanți și cei cu cinci, să se simtă în veci îndatorat, răspunzător și neliniștit de soarta celui cu un talant. Numai așa se naște frățietatea. Având unul lipsă de altul. De ar da Dumnezeu tuturor

într'un chip, n'ar trebui unul altuia. „Bogatul și săracul se întâlnesc unul cu altul; dar cine i-a făcut este Domnul“ (Pildele lui Solomon, 22,2).

Vor fi în veci mici și mari, tari și slabi, de cei cu mâinile albe și de cei cu mâinile bătătorite. Dumnezeu însă nu oprește ca aceste mâini să nu se strângă frățeste. Aceasta e egalitatea spre care Dumnezeu vrea să nizuiască omenirea. Să ne considerăm toți filii ai Lui și frați între noi.

Pr. Gh. Perva

Serbarea zilei de 1 Decembrie în Arad

Dela 7 ore dimineața, orașul a luat aspect de sărbătoare, fiind toate casele împodobite cu drapele naționale.

La ora 8 în toate școlile primare și secundare din localitate au fost serbări pentru aniversarea unirii.

La ora 9, Liga Antirevizionistă secția Arad a organizat un parastas la crucea martirilor din B-dul Regele Ferdinand.

Au participat organizațiunile de străjeri și cercetași și elevii școlilor din Arad.

S'a oficiat un scurt serviciu divin, după care s'a făcut apelul martirilor.

La ora 11, la catedrala ortodoxă a fost un Te-Deum oficiat de P. S. episcop Andrei Magieru, în fruntea unui sobor de preoți după care a urmat defilarea unei companii de onoare din regimentul local de infanterie.

La ora 3 d. a. la teatru, a fost o serbare, organizată de asociația ziaristilor din Arad, cu concursul elevilor dela liceul „Moise Nicoară“. S'au declamat mai multe poezii, s'a jucat o piesă de teatru, iar dl. Dr. Romulus Coțiolu, primarul orașului, a ținut o scurtă și entuziastă cuvântare. Apoi d. prof. Gh. Sofronie a ținut o conferință despre intangibilitatea hotelurilor noastre și netemeinicia revizionismului unguresc.

La ora 9 seara la teatrul comunal, s'a jucat poemul dramatic „Craii munților“ de trupa Teatrului Național din Cluj.

Spectacolul a fost organizat de asociația ziaristilor români din Arad și a contat ca deschiderea stagiunii teatrului românesc permanent la Arad.

Cuvântul de deschidere a fost rostit de d. Tiberiu Vuia, președintele ziaristilor.

Deasemeni, Liga Antirevizionistă, secția Arad, a organizat meetinguri de protest împotriva acțiunii celor dela Budapesta, în următoarele centre:

La Hălmașu unde au vorbit d-nii: dr. Pompiliu Puticiu și dr. Mircea Dragoș; la Gurahonț au vorbit d-nii; dr. Pavel Iva și dr. Petru Faur; la Ineu au ținut cuvântă: d-nii: dr. Sever T. Covaciu și Nicolae Cristea; la Chișneu Criș au reprezentat Liga d-nii: prof. Nestor Blaga, dr. Aron Crișan și Gh. Crișan; la Șiria au vorbit d-nii: dr. Ioan Petrila, Ilie Rusu și prof. Vasile Nicolaescu; la Radna d-nii: dr. Ioan Pescariu, dr. Ștefan Țiriac și Virgil M. hulin; la Săvârșin d-nii: dr. Sablin Șuiagă și pr. Ioan Tomuța; Sântana d-nii: prof. Ioan Berghian și dr. Dimitrie Faur; iar la Aradul Nou au rostit cuvântări d-nii: prof. Vichentie Ugrin și Virgil Costin.

Enigma Sfinxului din Egipt

Descoperirea a unui arheolog egiptean

Arheologul egiptean, profesorul *Selim Bey Hassan*, a făcut o descoperire senzațională și anume: el a aflat o placă cu hieroglife îngropată în nisipul deșertului de lângă sfinxul egiptean ce a fost depusă acolo înainte de asta cu mii de ani de către regele egiptean *Amenophis II*, și care oferă explorațiunei moderne o privire interesantă în istoria Faraonilor.

În mod enigmatic stă sfinxul egiptean de lângă marile piramide de Giza. De mii de ani tronează această figură — care e de 73 metri de lungă și de 20 m. de înaltă, — în nisipul deșertului ca document istoric neperitor de piatră. Viscoalele de nisip căutau în cursul timpurilor a distruge sfinxul învăluindu-l până la înălțimi de dealuri formale, a fost însă totuși mereu elberat prin mâni omenești și în zilele acestea sunt iarăși 500 muncitori din Egiptul superior la lucru ocupați fiind cu dărâmarul dealurilor de nisip, cari s'au format pe latura de către vest a ființei fabuloase de piatră.

Conducătorul acestor lucrări a desgropat o tablă de scris de piatră văroasă depusă la locul acesta odinioară de către Amenhoty (*Amenophis*) II, rege din a 18-a dinastie egipteană, despre care numai puțini dintre cercetătorii de istorie au știut ceva. Tabla, sau placa de scris e de 12 urme de înaltă, și de 7 urme de lată și conține 27 linii hieroglifice, acărui text a putut fi deja descifrat.

Savanți de-al veacului 20-lea experiază acum din întâmplare, că ce a scris un rege egiptean aproape necunoscut din antichitate.

Hieroglifile vestesc că, *Amenophis II*. În etate de 18 ani a fost un bărbat de o putere corporală extraordinară. Nime în Egipt n'a fost în stare să întindă arcul, pe care dânsul îndatina de a-l folosi. Mai departe stă scris, cumcă regele era de un cavalerism deosebit și foarte curajos și că dânsul ar fi inventat un fel de *săgeată înpenată*, ce mai nainte a fost cu totul necunoscut în țara Faraonilor. Astfel vestește o placă albă de piatră renumele unul inventator regesc încă și după mii de ani, păstrând sfinxul de Giza tabla comemorativă în cursul vremurilor îndelungate. *Nicolae Fizeșianu*

protopop mil. ort. român pensionat

INFORMAȚIUNI

Personale. *P. S. Sa Episcopul nostru Andrei, a plecat Vineri înainte de masă la București.*

Lupte mari la Madrid. Vin știrile din Spania că se petrec acolo grozăvii nemaipomenite. Madridul, frumoasa capitală a acestei țări, e pe jumătate o ruină. Jumătate au ocupat-o naționaliștii, jumătate mai stă încă în mâinile comuniștilor. Tunurile trag zi și noapte dintr-o parte și din alta, — trag în plin, dărâmând și distrugând palatele Madridului frumoase ca în povești. Pierderile sunt tot mai mari, de nesocotit. Pe comuniști îi ajută mereu, cu bani, cu oameni și cu munițiuni — Rușii; pe naționaliști îi ajută la fel Italianii și Germania. Și aici e marea primejdie: din această ajutorare rusească și italo-germană să nu s'aprindă scânteele războiului. Ar fi o pierdere mare, și o mare primejdie — pentru întreaga lume. Să nădăjduim, însă, că primejdia va fi ocolită și că Dumnezeu ne va scăpa de prăpădul unui nou război.

Donațiune de ziua onomastică

Păr. Profesor *Dr. Nicolae Popovici* a răscumpărat primirea felicitărilor de sărbătoarea *Sf. Nicolae*, dăruind 500 Lei Societății naționale a femeilor ortodoxe române din Arad și 500 Lei Filialei, ce se va înființa în Aradul nou.

Nr. 7891/1936.

Comunicat

Facem cunoscut, că în toamna acestui an a luat ființă în capitală Institutul de caritate al călugărilor ortodoxe române, pentru a pregăti maici de caritate.

Pentru ca să se atingă mai ușor scopul Insti-

tutului „Seminarul de călugărițe Acoperemântul Maicii Domnului” dela Mănăstirea Bistrița-Vâlcea, a hotărât să țină cursuri pregătitoare pentru maicile și surorile care se vor înscrie în toamna viitoare în Institut.

Având în vedere scopul înalt al Institutului de caritate al călugărițelor ortodoxe, Institut, care este cerut nu numai de interesul Apărării Naționale, ci și de cel al întăririi credinței strămoșești în spitale, deoarece monahiele de caritate vor fi nu numai infirmiere, ci și misionare printre bolnavii, ce vor îngriji, — Cucericii preoți vor îndemna pe fetele de vârstă între 18—21 ani, cari doresc a deveni maice de caritate, să urmeze cursurile pregătitoare dela seminarul aflător la Mănăstirea Bistrița-Vâlcea.

Arad în 24 Noembrie 1936.

† Andrei
Episcop.

Nr. 6646/1936.

Comunicat

Apropiindu-se termenul pentru înaintarea declarațiilor, referitoare la impunerea dării-echivalent pe averile imobile bisericesti, comunicăm, spre știre și conformare, următoarele:

Din sentința Curții de Apel Timișoara, Secția a II-a Nr. fisc. II. 1116/1935, pe care o publicăm în extras, reiese, că *imobilele publice, sau ale așezămintelor publice*, chiar dacă sunt aducătoare de venituri, dacă aceste venituri sunt afectate serviciilor publice, sau scopului acelor așezăminte, *sunt scutite de impozitul echivalent*.

Conducătorii oficiilor parohiale vor face la vremea sa declarațiile cerute prin dispozițiile legi pentru impunerea impozitului echivalent; însă în acele declarații se va aminti, că imobilele parohiale (sesiile bisericesti, sesiile reduse și chiar și casele de chirii ale instituțiilor bisericesti — sesiile date în folosința preoților nu cad în aceasta categorie —, în conformitate cu disp. art. 16. §. 3 lit. a. din Legea timbrului, sunt scutite de impozitul echivalent.

Dacă, cu toate acestea, vor primi procese verbale de impunere, conducătorii oficiilor parohiale vor face în termen legal (10 zile) apel la Administrația Financiară, apelul va fi timbrat legal și vor raporta cazul direct d-lui juris-

consult eparhial Dr. Cornel Iancu, angajându-l să reprezinte parohia la desbatere.

„In fapt: contribuabila
. . . din aparținătoare Episcopiei, care fără îndoială este instituție publică, prin actele prezentate a dovedit, că imobilele ce fac obiectul impunerii la impozitul pe echivalent sunt de fapt închiriate, dar că venitul realizat din aceste închirieri se afectează exclusiv scopului prevăzut în actele de fundațiune, adică cu venitul lor să se creieze fonduri pentru întreținerea studenților săraci în școli, cum și pentru ajutorarea, în caz de nevoie a preoților incapabili de a funcționa, în fine parte din aceste imobile sunt dotate pentru crearea unor institute educative a fetelor și studenți români, adică unor scopuri de utilitate publică, iar nu în scop lucrativ spre a fi comercializate.

În drept: conform disp. art. 16. §. 3 lit. a. Legea timbrului, imobilele publice, sau ale așezămintelor de utilitate publică, chiar când sunt producătoare de venit, sunt scutite de plata impozitului echivalent, când acele venituri sunt afectate serviciilor publice, sau scopului acelor așezăminte.

Că în speță față cu starea de fapt stabilită și necontestată referitoare la caracterul instituției, cum și la întrebuințarea veniturilor imobilelor în cauză, este tocmai cazul prev. de suscitatul text de lege, așa că în mod corect și legal, ele au fost scutite de impozitul pe echivalent”.

Arad, din ședința Consiliului eparhial dela 13 Noembrie 1936.

† ANDREI
Episcop.

Șase decenii de viață împlinește revista noastră, cu încheierea anului curent. Din acest prilej, redacția revistei va scoate un număr special, ca întâiul număr din seria următoare. Toți colaboratorii de până aci ai revistei sunt rugați a-și da contribuția prin câte un articol, pe care-l vor crede de potrivit. Articolele le așteptăm până cel mult la 18 I. c.

Concurs

Pentru îndeplinirea parohiei Rădești devenită vacantă prin moartea preotului Avram Giurgiu, în baza ord. Ven. Consiliu Eparhial Nr. 6459/936 se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Biserica și Școala“

Venitele împreunate cu acest post sunt :

1. Sesiunea parohială constătătoare din 24 jug. pământ parte arător, parte fânaș.
2. Stolele egale.
3. Birul parohial dela fondul de bucate înființat spre acest scop 7 Hl. cucuruz.
4. Casă parohială cu intravilan și supraedificate.
5. Intregirea salariului dela Stat, pe care parohia nu o garantează.
6. Parohia e de clasa a treia.
7. Conform art. 26 din Reg. văduva preo-teasă și orfana rămân în casa parohială timp de 6 (șase) luni, până la 16 Martie 1937, și au drept la jumătate din venitul parohiei un an întreg după moartea preotului Avram Giurgiu.

Alesul va predica regulat în sf. biserică, și va catehiza la școalele din loc, — asemenea va suporta toate dările după beneficiul său

Reflectanții la acest post după prealabilă încunoștințare a protopopului se vor prezenta în sf. Biserică din Rădești spre a-și arăta dexteritatea în cele rituale și oratoric.

Cererile ajustate cu documentele prescise, adresate Consiliului parohial din Rădești se vor înainta oficiului Protopopesc din Gurahonț.

Consiliul parohial din Rădești, în înțelegere cu *Const. Lazar* protopop.

3—3

—□—

În conformitate cu ordinul Consiliului Eparhial Nr. /1936 prin aceasta se publică concurs cu termen de 30 zile pentru îndeplinirea parohiei din Păuliș devenită vacantă prin moartea preotului Cornel Popescu.

Parohia este de clasa I.

Venitele parohiei sunt:

1. Locuință în edificiul școlii confesionale.
2. O sesiune parohială de 32. jug. cad.
3. Birul legal.
4. Stolele legale.
5. Salariul dela Stat.

Preotul va catehiza la școalele din loc, la care va fi repartizat și va achita toate impozitele către comună și stat, după beneficiul parohiei sale.

Cei ce doresc să ocupe acest post își vor înainta cererile de concurs, instruite reglementar și adresate consiliului parohial din Păuliș, oficiului protopopesc din Radna, iar dânsii, cu observarea dispozițiilor art. 33 din Regulamentul pentru parohii, se vor prezenta în sfânta biserică din localitate, spre a-și arăta dexteritatea în cele rituale și oratoric.

Din ședința ținută la 18 Octomvrie 1936.

Consiliul parohial din Păuliș în înțelegere cu *Procopiu Givulescu* protopresbiter.

3—3

Mulțumire.

În numele credincioșilor din filia Nădălbești aduc pe această cale vii mulțumiri Dlui Prefect Dr. Ioan Groza pt. ordonanțarea sumei de lei 20.000 (douăzeci de mii) în scopul zidirii noului locaș Dumnezeiesc.

Dumnezeu să-i răsplătească din darurile Sale bogate pentru această faptă creștinească.

Nădălbești la 2 Decembrie 1936.

Ioan Bădescu
preot.